

Ashley Farley

MAGNOOLIA- ÖÖD

Romaan täis kirge, intriige ja lunastust

Originaali tiitel:
Ashley Farley
Magnolia Nights
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, organisatsioonid ja juhtumused on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel autentsuse tagamiseks. Igasugune sarnasus päriselt elanud või elavate isikute, tegelike sündmuste või tegevuskohtadega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Ashley Farley. All rights reserved.
This edition published by arrangement with Taryn Fagerness Agency and Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E11404621
ISBN 978-9949-82-831-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

ELLIE

Ellie lähenes enne kodusõda ehitatud häärberile ettevaatlikult. Kolmkümmend neli aastat oli möödunud ajast, mil ta viimati siin oli. Aeg polnud maja lahkelt kohelnud, nagu tunnistasid puitvooderdiselt ribadena kooruv värv ja pehkinud otsapostid esimese ja teise korruse verandal. Pixie tantsisklemas jalgade ümber, ronis Ellie tellistrepist üles ja võttis vasest võtme mati alt, kust advokaadi juhiste kohaselt ta selle leidma pidi. Pärast maadlemist kinni kiilunud lukuga sai võti lõpuks paika ja Ellie tõmbas ülisuure paneelukse hooga lahti. Täiesti liikumatult ukسلävel seistes vaatas ta ainiti avarasse peakoridori.

Mälestused tulvasid tema poole ja ta sõrmenukid tõmbusid valgeks, kui ta haaras tugevamini uksepiidast kinni. Ta kuulis häälte kaja – mõni neist nõudlik, teised tasased – ja nägi pilte inimestest, kes olid kunagi selles majas elanud ja töötanud. Tema ema ja vanaema. Kokk Sally Bell, teenijatüdruk Maddie ja Abraham, mustanahaline vana mees, kelle kohta öeldi autojuht, kuid kes oli tegelikult meister iga asja peale. Kes oli see väike tüdruk tumedate lokiis juuste ja öömustade silmadega? Mängu-

kaaslane? Kauge sugulane või lähedane peresõber? Selles mälestuses olid Ellie ja tüdruk kobaras koos avatud ukse taga, peites end millegi või kellegi eest. Kas nad mängisid mingit mängu? Ellie oli veetnud lõputuid tunde ja lugematu arv dollareid, töötades koos terapeutiga, et esile kutsuda neid mälestusi oma psüühika sügavatest soppidest, kuhu need olid enamiku aja tema elust lukustatud olnud. Hääl Ellie peas valjenes, hoiatades teda, et ta ei päästaks neid mälestusi valla. Kui ta ukseavast välja verandale taganes, kasvas hääl karjeks, mis käskis tal Charlestonist lahkuda, kui tal veel selleks võimalus on.

Aga kuhu ta läheks? Miski ei oodanud teda San Franciscos. See peatükk tema elust oli lõpule jõudnud. Ellie libistas võtme tagasi mati alla ja hinganud sügavasti sisse, veeretab kohvri üle uksele ja sulges enda järel ukse.

Pixie sirutas innukalt oma tillukesi jalgu pärast seda, kui oli pika lennusõidu ajal Californiast ja sõidu ajal lennujaamast linna kükitanud koerte kandekotis. Ellie järgnes, kui tema väikese koera nõbinina juhtis nad ühest ruumist järgmisesse. Tema mäletamist mööda polnud sisustus muutunud sellest saadik, kui ta viimati kuueaastasena siin oli, tol päeval, kui isa, kellega ta eales kohtunud polnud, tuli teda enda juurde viima. Ellie meelest olid pruunides, tumepunastes ja sinistes toonides sünged kangad ängistavad ja ta arvas, et toekas mööbel – hiigelsuured antiiksed esemed, millel nappis detaile ja sarmi – kuulus pigem mahajäetud lossi Šotimaal. Elliele meenus viinamarjamahlaplekk kuninganna Anne'i stiilis diivanil elutoas. Ta oli saanud karistada palju väiksemate kuritegude eest kui mahla maha loksutamine: porine jalajalg köögipõrandal, küpsisepurgile kaane peale panemata jätmine, peitupugemine ema haigevoodi alla.

Kui Pixie elutoast tüdines, sõandas Ellie naasta maja tagaossa viivasse peakoridori. Selle seinu ääristav roosakaspunane tapeet näis rohkem sobivat bordelli võõrastetuppa. Lapsena polnud Elliel eales lubatud minna antiikse kappkella lähedale. Nüüd tundis

ta kummalist rahulolu, kui avas klaasukse ja nügis sõrmeotsaga minutiseierit. Hammasrattad hakkasid tööle ja koridor täitus ühtlase tiksumise ja sekundite lugemisega, kui aastakümned mööda libisesid. Kas see kell oli kunagi korralikult aega näidanud?

Ellie leidis Pixie söögitoast lakkumas laiku idamaisel vaibal vanaema tooli jalgade juures. „Fuu-fuu, ära tee seda! Sul võib paha hakata.“ Ellie tõstis vingerdava Malta koera üles ja võttis ta kaenla alla. Nad olid kõiki eineid süüa söönud söögitoas Ellie vanaisa väikeste särasilmade pilgu all, mis kõõritas neid õlivärvidega maalitud portreelt mahagonist puhvetkapi kohalt. Ellie teadis vähe vanaisast, kes oli surnud aastaid enne tema sündi. Vanaisa nime mainiti majas harva.

Ellie peaaegu kuulis vanaema ranget häält, mis käskis tal õhtusöök lõpuni süüa. „Sa ei saa magustoit, noor daam, kuni pole herneid ära söönud.“ Õhtu õhtu järel oli Elliet sunnitud alla kugistama iga viimast kui hernest. Tänapäevani tõi herneste lõhn talle sapimaitse suhu.

Ellie polnud oma vanaema näinud ega temast kuulnud kolmkümmend neli aastat alates sellest, kui isa oli viinud ta Californiasse enda juurde elama. Võib-olla oli vanaema halvenev tervis takistanud tal kõigi nende aastate jooksul ühendust võtmast. Ta tahtis uskuda, et vanaema oli teda armastanud. Ta oli jätnud Elliele kogu oma vara. Kindlasti oli see märk sellest, et vanaema siiski hoolis temast, ta polnud Elliet unustanud. Kui see naine oli nii julm, nagu Ellie mälestused mõista andsid, miks talle siis üldse korda läks, mis tunded vanaemal tema vastu olid? Ellie tahtis siiski meeleheitlikult teada saada, kas tema ema oli teda armastanud. Oli nii palju asju, mida Ellie ei mäletanud, ja isa keeldus talle tema minevikust rääkimast.

Kui Ellie istus vanaema toolile laua otsas, koges ta kummalist tunnet – võimsat teadmist millestki või kellestki talle tohutult olulisest –, mis pani külmavärinad mööda selgroogu jooksma, nii et ta pidi õhku ahmima. Hoides koera tugevamas haardes,

pigistas ta silmad kõvasti kinni. „Miks ma ei mäleta?“ hüüdis ta tühjale toale.

Ellie psühhoterapeut oli diagnoosinud tal dissotsiatiivse amneesia. Tema mälu pank polnud tühi. Ta mäletas paljusid asju lapsepõlve kohta. Aga võimetus meenutada traumaatilisi sündmusi, mida ta oli kogenud selles majas, oli kogu ta elu jooksul põhjustanud kroonilist peavalu, seedimisprobleeme ja unetust. Mis küll võis temaga siin juhtuda, mis põhjustas sellist parandamatut kahju tema psüühikale? Kui ta ütles isale, et kolib Charlestoni, oli too hoiatanud, et ta püsiks eemal. Võib-olla oleks ta pidanud isa kuulama. Aga terapeut arvas, et kui Ellie on tagasi selles majas, võib see mälestused valla päästa. Ta oli otsustanud kuidagi, mingil viisil üles leida selle tüki minevikust, mis teeks ta terviklikuks.

Tagaukse sulgemise ja kummitallaga kingade laksumise heli linoleumpõrandal panid Ellie toolilt püsti tõusma. Ta lükkas pendelukse avali ja läks kööki läbi sahvri, ristkülikukujulise ruumi, mis oli ääristatud hoiukappidega, ja mis eraldas kööki söögitoast. Ta silmas Maddiet, kes pani kaks toidukotti laminaatkattega kapipealsele. Maddie näkku olid tekkinud sügavad kortsud ja ta juuksed olid halliks läinud, kuid Ellie tundis talle tuttava naise ära kõrgete põsesarnade ja nina kirjavate tedretähnide järgi. Kui vana oli Maddie toona? Kindlasti mitte vanem kui kakskümmend viis või kolmkümmend.

Majapidajanna tumedad silmad silmitsesid Pixiet. „Proua Pringle ei luba lemmikloomi majja.“

„Selle põhjal, mida advokaat mulle ütles, pole temal enam voli vastu olla.“

Kõigist inimestest, kes olid olnud tollal osa tema elust, mäletas Ellie kõige enam Maddiet – isegi enam, kui ta mäletas oma ema. Majapidajanna oli pööranud erilist tähelepanu väiksele kõhnale punakasblondide hiiresabadega tüdrukule. Maddie oli plaasterdanud tema väikesi kriimustusi, põetanud teda, kui ta oli haige,

ja toonud talle salamisi köögist maiuseid: šokolaadikoogikesi ja koorekompvekke ja suhkruglasuuriga küpsiseid. Kas Ellie vanaema karmid nõudmised olid Maddiet aja jooksul kalgistanud? Ellie peab leidma viisi, kuidas teda leebemaks muuta.

Pannud koera põrandale, leidis Ellie ühest seinakapist alustassi, täitis selle veega ja pani selle Pixie ette maha. Ta pöördus Maddiele otsa vaatama. „Siin pole midagi muutunud, kaasa arvatud teie.“ Ta embas naise jäika keha ja kui ta eemale tõmbus, sai ta tänutäheks ettevaatliku naeratuse, mis kergitas naise kahvatute huultega suunurki.

„Tore näha teid, preili Eleanor.“

Ellie mälestused emast olid põgusad vilksatused nõtkest punapeast, kel olid laia vahega oliivikarva silmad. Need pildid meenutasid talle nii väga teda ennast, et ta mõtles sageli, kas need olid tema kujutluse vili, mille eesmärk oli rahuldada tema igatsust ema järele, keda ta oli tundnud vaid kuus lühikest aastat. Nende asjade nimekirja tipus, mida ta ihkas emalt küsida, oli see, miks ta oli oma süütule lapsukesele pannud nime sellise vana range naise järgi nagu Eleanor Pringle.

„Palun öelge mulle Ellie.“

„Olgu siis pealegi, preili Ellie.“ Maddie asus toidukotte tühendamata. „Härra Calhoun helistas ennist. Ta käskis teile öelda, et jääb mõne minuti hiljaks. Õhtusöögiks soojeneb teile ahjus vormiroog ja külmikus on kann jääteega. Ma ostsin teile hommikusöögiks apelsinimahla ja kohvikoort.“ Ta ladus toidukraami iidse külmikusse. „Ma ei tea veel teie söömisharjumusi, aga kui te koostate nimekirja, lähen hommikul tagasi poodi.“

„Olen tänulik teie jõupingutuste eest, Maddie, aga ma võin ise poes käia. Aga tänan teid vormiroa eest. Pärast pikka reisi tunnen kergendust, et ei pea õhtusöögi pärast muretsema.“

Maddie sulges külmiku ja voltis paberkotid pooleks. Ta tõmbas huuled kriipsuks. „Seega jään ma tööta, kas on nii? Kui te plaanite ise süüa teha ja koristada.“

Ellie mõtles, kas ta saab endale lubada Maddiet tööl edasi hoida. Kui ta ei saa naisele maksta, ei saa ta lubada endale majas elamist. „Nii kaua kui mina sellesse majja jään, tahan, et jääksite siia koos minuga. Ma ei tea, kui kauaks see nii jääb, kuni kohtun härra Calhouniga varanduse küsimustes. Maddie, te töötasite kaua aega minu vanaema heaks. Kui ma mingil põhjusel otsustan maja maha müüa, seisan hea selle eest, et teie eest hoolitse-taks hästi.“

Vana naise kehast kadus pinge. „See on teist igavesti lahke. Täna teid.“

„Võtke heaks.“ Ellie täitis Pixie alustassi uuesti veega. „Ma koostan oma nimekirja ja jätan selle teile hommikul kapipealsele.“

„Jah, preili. Ma panin ülakorrusel kõigisse vooditesse puhtad linad ja vannitubadesse käterätikud. Need on kulunud. Vabandust sellepärast. Siin on paljud asjad väsinud.“ Maddie näis piinlikkust tundvat, justkui langeks majapidamise korrashoidmise koorem ainuüksi tema õlgadele.

„Ärge muretsege, teie ja mina tegeleme sobival ajal kõigega, mis siin kulunud on.“ Ellie lootis, et tal on vahendeid nende asjadega tegelemiseks. Advokaat oli talle pärandusest vähe rääkinud – ainult seda, et vanaema oli jätnud talle kaunis suure häärberi. Ellie oli veetnud ühe pärestlõuna, uurides internetist Charlestoni kesklinna kinnisvaraturu kohta. Isegi lagunevas seisukorras oli maja oma läheduse tõttu kaldapiirkonnale väärt miljoneid. Ellie ei teadnud seda, kas vanaema oli lisaks majale jätnud talle ka pangakonto. „Kui kaua mu vanaema haige oli? Härra Calhoun ei öelnud.“